

“Việt Nam, Con Thuyền Không Bến” và “Một Con Đường Hẹp”

Tác Giả:

[Đỗ Thái Nhiên/LS Nguyễn Phương Minh](#)

Tàu USS Carl Vinson neo đậu trong Vịnh Đà Nẵng - TBD

Ngày 6/3/2018 trên Facebook của mình, nhà văn Trần Trung Đạo đã phổ biến bài viết [“Việt Nam, Con Thuyền Không Bến”](#). Sở dĩ gọi là “Con Thuyền Không Bến” bởi lẽ, theo Trần Trung Đạo, Việt Nam hiện có hai thế lực “đảng” và “chống đảng”.

“Về phía đảng CS.

Đảng CSVN là một đảng (1) bán nước, (2) không có tính chính danh, (3) bảm quyền lực và (4) ngu dốt trong điều hành đất nước.

Về phía chống đảng CS.

Chưa có hướng đi chung... Việt Nam có hầu hết các yếu tố để dẫn đến một cuộc cách mạng, tuy nhiên vẫn còn thiếu lực lượng của những người nhận thức đúng hướng đi để chèo chống con thuyền qua cơn bão tố CS”.

Thế nào là “*nhận thức đúng hướng đi*”? Trần Trung Đạo nhắc tới những lãnh đạo phong trào dân chủ tại các quốc gia cựu CS: Ba Lan, Estonia, Ethiopia, Mông Cổ...

“Những lãnh đạo phong trào dân chủ tại các nước này không tham lam, không lãng phí thời gian và công sức vào những chuyện chỉ có thể giải quyết sau khi giải thể chế độ CS”.

Chừng nào phong trào dân chủ VN chưa nhận ra “*giải thể chế độ CS*” là công cuộc có tính duy nhất tiên quyết, chừng đó “*Việt Nam vẫn còn là một con thuyền không bến*”.

Ngày 15 tháng 3, 2018, từ Hà Nội, [Luật Sư Ngô Ngọc Trai đã phổ biến trên BBC một bài viết góp ý với Nhà văn Trần Trung Đạo](#). Góp ý rằng: “*Đường lối đảng CSVN nay đã hoàn toàn khác trước... Mặc dầu còn những hành vi trấn áp tàn nhẫn trong hiện tại, chính quyền hiện nay đang cố công thúc đẩy phát triển kinh tế đất nước và xử lý chấn chỉnh bộ máy*”. Và rằng: “*Để thúc đẩy Việt Nam được dân chủ và thịnh vượng thì vẫn còn một con đường khác, thay vì tìm cách giải thể chế độ thì hãy tìm cách thúc giục ban lãnh đạo đảng CS làm tốt hơn những việc họ đang làm*”. Ls Ngô Ngọc Trai gọi con đường vừa mô tả là “*Một con đường hẹp*”.

CẢM NGHĨ VỀ CUỘC ĐỐI THOẠI GIỮA NHÀ VĂN TRẦN TRUNG ĐẠO VÀ LS NGÔ NGỌC TRAI: Nội dung cốt lõi của tương lai Việt Nam là câu hỏi: Nên xác định bến cho “con thuyền không bến” hay nên đi vào “một con đường hẹp” của Ls Trai?

NÓI VỚI LS NGÔ NGỌC TRAI

Khoa sử quan của triết học Con Người chỉ ra rằng: “*Lịch sử là lịch sử của mọi vận động nhằm bảo vệ và phát triển đời sống Người. Tất cả những gì chống lại quyền được sống như một con người đều bị lên án là phản động, đều bị lịch sử đào thải*”. Vì vậy, mọi thảo luận về những chuyển mình của xã hội cần được diễn ra trên căn bản khoa học của môn sử quan.

Thay đổi trên dòng sử không thể diễn đạt mơ hồ, vô căn cứ theo kiểu viết của Ls Ngô Ngọc Trai: “*Đường lối lãnh đạo và phát triển đất nước của đảng CS hiện nay đã khác hoàn toàn so với mấy chục năm trước*”. Thế nào là “*khác hoàn toàn*”?

Ngày xưa cán bộ CS nhận hối lộ bằng một, hai gói thuốc lá có đầu lọc. Ngày nay vật phẩm hối lộ lên tới vài tỷ Hồ tệ. Phải chăng đó là “*khác hoàn toàn*”?

Ngày xưa, ngay sau 30/4/1975, những người đã từng tích cực nuôi ăn, cung cấp nơi ẩn trốn cho cán binh VC trong chiến tranh Việt Nam được cán bộ CS “*thương mến*” gọi là anh nuôi, chị nuôi, Mẹ chiến sĩ. Ngày nay anh nuôi, chị nuôi, Mẹ chiến sĩ... tất cả đều có mặt đông đủ giữa tầng lớp dân oan. Phải chăng, đó là “*khác hoàn toàn*”?

Ngày xưa cán bộ CS đều diện đồng phục: nón cối, dép râu, bộ quần áo màu cứt ngựa rộng thùng thình. Ngày nay cán bộ CS: áo quần lượt là, rập khuôn theo thời trang “*Đế quốc Mỹ*”. Tóc

nhuộm đen lay láy như tóc của lớp tuổi 20, thế nhưng bên dưới của những mái tóc kia vẫn là bộ óc tầm tối xuất phát từ rừng xanh. Phải chăng, đó là “khác hoàn toàn”?

Ngày xưa cán bộ CSVN theo Nga đánh Tàu. Ngày nay cán bộ CS vì nhu cầu bảo vệ ghế cầm quyền đã tôn vinh Trung Cộng lên ngôi vị mẫu quốc tối cao. Phương châm cai trị đất nước của đảng CS là “hèn với giặc, ác với dân”. Người dân chống Hà Nội bị tù khổ sai. Người nào chống Bắc Kinh án phạt sẽ nặng lên 10 lần. Phải chăng, đó là “khác hoàn toàn”?

Tại Việt Nam, thay đổi mà người dân mong chờ và lịch sử đòi hỏi không gì khác hơn là sự xóa bỏ triệt để ranh giới kỳ thị giữa “đảng và quần chúng”, giữa thống trị và bị trị, giữa chủ nô và nô lệ. Muốn đạt đến cái khác kia, đảng CSVN phải dứt khoát và vĩnh viễn từ giã hành động đối gạt quần chúng dưới tên gọi “đảng cử dân bầu”. Quyền tự do ứng cử và bầu cử của người dân phải được toàn xã hội tuyệt đối thượng tôn. Người dân là chủ nhân ông duy nhất và tối cao của đất nước. Đó là công lý hiển nhiên và hằng cửu. Thế nhưng, công lý vừa nêu là điều mà già nửa thế kỷ qua và mãi mãi về sau này, CSVN phủ nhận một cách cứng rắn và man rợ. Điều này là lý do giải thích tại sao trên quê hương Việt Nam, tiếng nói của đường phố ngày càng gầm vang đòi hỏi “giải thể chế độ CS”.

Cái mà Ls Ngô Ngọc Trai gọi là “một con đường hẹp” hoàn toàn xa lạ đối với ý muốn hiện nay của người dân. Và lại, đường vận động của lịch sử phải là con đường của công lý, con đường thênh thang và rực rỡ ánh mặt trời. “Một con đường hẹp” chỉ là lối mòn của những người vừa muốn vinh thân dưới ách bạo quyền CS, vừa sợ bị lịch sử nghiền rủa.

NÓI VỚI NHÀ VĂN TRẦN TRUNG ĐẠO

Nhà văn Trần Trung Đạo đặt vấn đề “giải thể chế độ CS” với sự nhân mạnh “giải thể” cần được giải quyết triệt-đề-ưu-tiên, mọi vấn đề khác xin ghi là hậu xét.

Muốn giải thể một chế độ chính trị không thể không bàn tới tương quan thế và lực. Đứng trên quan điểm của lịch sử, thế là công bằng và lẽ phải, là tất cả những suy nghĩ và hành động nhằm phục vụ lịch sử, phục vụ quyền làm người của con người. Do đó, thế với sự phổ biến của truyền thông sẽ hấp dẫn nhân quần xã hội. Có nhân quần xã hội tức là có lực. Thế sản sinh ra lực là vì vậy. Trong cuộc đấu tranh bên này là quần chúng nhân dân, bên kia là chế độ CS độc tài, tham nhũng, ngu dốt, bán nước, “thế” hiển nhiên là vị trí đứng của người dân. Vấn đề còn lại là tổ chức và điều động “lực”.

Bây giờ hãy bàn về nội dung chuyển mình của lịch sử Việt Nam ngày nay. Chuyển mình kia gồm bốn bước:

(1) Đương biến: CSVN hèn với giặc, ác với dân. Người dân đứng lên chống đối. Như vậy là lịch sử Việt Nam có biến: đương biến.

(2) Thuế biến: thuế là lột xác, ve sấu lột xác. Mỗi khi bị lực lượng quần chúng cách mạng tấn công mạnh và ồ ạt, CS bắt buộc phải hoặc là trả hàng, hoặc là mở cuộc tấn công quần chúng trên địa bàn mới nhằm giải vây cho trận địa mà CS đang thua. Trận chiến như vừa mô tả gọi là thuế biến. Dĩ nhiên đôi khi quần chúng cách mạng cũng áp dụng chiến thuật thuế biến.

(3) Tiệm biến: trên trận đồ thuế biến, giữa quần chúng và bạo quyền CS tiếp tục chống đối lẫn nhau. Cuộc chiến cứ như vậy mà dang co làm cho tình hình biến chuyển từ từ... Biến như vậy gọi là tiệm biến.

(4) Đột biến: Vào lúc nào đó do tác động cộng hưởng của một số chuyển biến quốc nội và/hoặc quốc tế, cuộc chiến tiệm biến đột nhiên tăng tốc độ và tăng cường độ. Với sự tổ chức và điều động của các nhóm hạt nhân cách mạng trong quần chúng, lực lượng quần chúng cách mạng, vốn có thế và có lực áp đảo so với bạo quyền CS, đồng loạt đứng lên lật đổ bạo quyền. Đó là ý nghĩa của đột biến.

Những khảo sát về sử-quan-triết-học-Con-Người, về thế và lực, về bốn bước chuyển mình của lịch sử đã mở ra chân lý rằng: công việc giải thể chế độ CS bao gồm nhiều hình thức, nhiều nội dung đấu tranh uyển chuyển. Đặc biệt, trong thuế biến và tiệm biến, người chiến sĩ cách mạng phải ứng chiến trên nhiều trận địa khác nhau: chính trị, lịch sử, giáo dục, luật pháp, kinh tế, xã hội... Trên nhiều trận địa khác nhau kia, cách mạng và xây dựng là hai mặt không tách rời của một bàn tay. Vì vậy, giữa chuyện “*giải thể chế độ CS*” và “*những chuyện chỉ có thể giải quyết sau khi giải thể chế độ CS*” không thể là hai bước đi, không thể là hai khối câu chuyện riêng biệt. Trong hai khối câu chuyện vừa nêu lại hàm chứa nhiều câu chuyện có tính vệ tinh. Tất cả chuyện nhỏ, chuyện lớn kia đều nằm trên con-thuyền-giải-thể-chế-độ-CS. Thế nhưng mỗi người trên thuyền lại ôm lấy một câu chuyện và tự cho câu chuyện mà mình đang ôm là chuyện lớn nhất, chuyện duy nhất ưu tiên. Quá nhiều ưu tiên làm cho con thuyền bị hời thúc tiến về vô số bến. Nhìn hoạt cảnh vô số bến cãi nhau âm ỉ, nhà văn Trần Trung Đạo ngao ngán hạ bút: “Việt Nam, Con Thuyền Không Bến”.

Trong con thuyền không bến, người ta tìm thấy vô số bến. Đó là bài toán đa nguyên của dân chủ đa nguyên. Xin các bên trong dân chủ đa nguyên hãy bình tĩnh đặt cái bến mà mình áp ủ lên bàn thảo luận. Cuộc thảo luận này chỉ ra rằng: trên con đường “*giải thể chế độ CS*”, con thuyền giải thể, do nhu cầu đấu tranh chính trị, trong nhiều không gian và thời gian khác nhau, phải ghé rất nhiều bến tạm trước khi đến bến sau cùng: bến không CS, bến của dân chủ nhân quyền. Trên lộ trình bến tạm và bến chính, mỗi người đều nhận ra sự hiện hữu của cái bến mà mình cho là ưu tiên hàng đầu. Làm thế nào đạt đồng thuận để “*con thuyền giải thể CS*” di chuyển suông sẽ qua những bến tạm trước khi đạt đến bến dân chủ nhân quyền? Đây là bài học lớn viết về kỹ thuật sinh hoạt của dân chủ đa nguyên. Đề tài này thuộc về nội dung một bài viết khác.

Đỗ Thái Nhiên/LS Nguyễn Phương Minh